

36. Egne kødgryder

Frikorpsets egen indsats med hensyn til at skaffe mere rum omkring forsyningslinien, rullebanen, er den direkte årsag til, at man nu endelig kan få kammeraterne i træen og forsyningstjeneste ind i „kedlen“. Gensynsglæden er overstrømmende. Første aften serverer køkkenholdet rigtig, dansk flæskesteg.

„*Motor-Max*“: - Så vidt det var os muligt dér bagude, havde vi fulgt med i, hvad der skete i „kedlen“. Vi havde selvfølgelig hørt om von Schalburgs død, så vi kunne nok regne ud, at det gik hedt til derinde. Men ellers lå vi og røvkedede os med at pudse og rense og vaske og skille motorer ad og samle dem igen. Sammen med de øvrige motorordonnanser lå jeg til uddannelse i Rastenburg og ventede på at komme til fronten. Vi havde ved den søde grød ikke meldt os til fronttjeneste for at g nubbe på reservedele og lære meldesprog - hvis vi ikke skulle bruge nogen af delene.

Første „staffel“, der lå i Rastenburg, bestod af 30 solomotorcykler og motorcykler med sidevogn - de fleste leveret som gave fra den danske hær umiddelbart efter oprettelsen af Frikorps Danmark. Disse folk var under kommando af en tysk unterscharführer Leuschakke. Anden „staffel“ bestod af køkken-, værksteds-, radio-, ammunitions- og våbenkammerlastvogne under kommando af untersturmführer Thorgils. De lå endnu i Treskow.

„*Motor-Max*“: - Vi havde flere gange været alarmeret, klar til afmarch. Men det var aldrig blevet til noget, så da vi endelig kom af sted 6. juni, sang vi hele vejen. Motorerne fik nogle ekstra „drøn“. Nu skulle vi - Gud og Adolf ske lov - til fronten. På banegården i Rastenburg fik vi hele gøjemøget på jernbanevognene, sid op, klar til køretur! Toggangen gik rask. Over Tilsit-Tauroggen. Det var her, vi første gang hørte, at vi havde mistet nogle kammerater. Det slog os særligt hårdt, fordi vi slet ikke havde haft frontlivet på nært hold. Det er typisk for sådan en situation, at en af kammeraterne kom hen til mig, helt for-